എപ്പോൾ താങ്കൾ ആത്മാക്കൾ സ്വച്ഛമാകുന്നോ അപ്പോൾ ഈ ലോകം സുഖദായിയാകും, ദുഃഖങ്ങളുടെ കാരണം – പഞ്ച വികാരങ്ങൾക്കും വശപ്പെട്ട് ചെയ്ത കർമ്മങ്ങൾ. (മാതേശ്വരിജീയുടെ അമൂല്യ മഹാവാക്യങ്ങൾ).

ഗീതം:– കണ്ണുൾക്കറിയില്ല, തിരിച്ചറിയുന്നത് ഹൃദയമാണ്....

തന്റെ പരിധിയില്ലാത്ത അച്ഛന്റെ മഹിമ കേട്ടില്ലേ. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു മഹിമ ഉണ്ടാകില്ല. ആ ഒരേയൊരു പിതാവാണ് ഈ മഹിമയ്ക്ക് അധികാരി, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബാബയുടെ മഹിമ ബാബയുടെ കർത്തവ്യത്തിനനുസരിച്ചാണ് പാടുന്നത്. അവരുടെ കർത്തവ്യം സർവ്വ മനുഷ്യാത്മാക്കളിലും വെച്ച് മഹാനാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യാത്മാക്കൾക്കും വേണ്ടിയാണ് ബാബയുടെ കർത്തവ്യം. അപ്പോൾ എറ്റവും ഉയർന്നതായില്ലേ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാവർക്കുമുള്ള ഗതി–സദ്ഗതി ദാതാവ് ഈയൊരാൾ മാത്രമാണ്. അല്ലാതെ വളരെ കുറച്ചു പേരുടെ ഗതി –സത്ഗതിയല്ല ചെയ്യുന്നത്. സർവ്വരുടെയും ഗതി–സദ്ഗതി ചെയ്തുവെങ്കിൽ എല്ലാവരുടെയും അധികാരിയായില്ലേ. സാധാരണ ഗതിയിൽ നോക്കിയാൽ, എന്തെങ്കിലും കർത്തവ്യം ചെയ്യുമ്പോഴല്ലേ മഹിമയുണ്ടാകൂ. ആരെല്ലാമാണോ മഹിമയ്ക്ക് യോഗ്യരായ എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് അവരുടെ പേര് പ്രശസ്തമാകുന്നു. അപ്പോൾ ബാബയുടെ മഹിമ എറ്റവും ഉയർന്നതാണ്. അപ്പോൾ തീർച്ചയായും ബാബ ഇവിടേക്ക് വന്ന് മഹത്തായ കർത്തവ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബാബ നമുക്കു വേണ്ടി, മനുഷ്യ സൃഷ്ടിക്കു വേണ്ടി മഹത്തായ കർത്തവ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബാബ തന്നെയാണ് ഈ സൃഷ്ടിയുടെ ഹർത്താവും കർത്താവും. പ്രകൃതി സഹിതം സർവ്വതിനെയും പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ഏതു യുക്തിയോടെയാണ് പരിവർത്തനം കൊണ്ടുവരുന്നത്? അതാണ് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്. മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പരിവർത്തനം സംഭവിക്കുന്നതിലൂടെ, ആത്മാവിന്റെ ബലത്തിലൂടെ തന്റെ കർമ്മത്തിന്റെ ബലത്തിലൂടെ പിന്നീട് ഈ പ്രകൃതി തത്വത്തിനുമേലും ആത്മാവിന്റെ ബലമാണ് സ്വാധീനിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നത് ബാബ തന്നെയാണല്ലോ. എന്നാൽ ബാബ എങ്ങനെയാണ് പരിവർത്തനം കൊണ്ടു വരുന്നത്? ഏതു വരെ മനുഷ്യാത്മാവ് ഉയർന്നതായി മാറുന്നില്ലയോ അതുവരെ ആത്മാവിന്റെ ആധാരത്തിൽ പ്രകൃതി തത്വമായ ശരീരത്തിനും അതനുസരിച്ചായിരിക്കും നമ്പർക്രമത്തിൽ ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നത്. അതിലൂടെ പിന്നീട് മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും പച്ചപ്പു നിറഞ്ഞ് സുഖദായിയായിത്തീരുന്നു.

അപ്പോൾ മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയെ സുഖദായിയാക്കി മാറ്റുന്ന ബാബക്കറിയാം മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയെ എങ്ങനെ സുഖദായിയാക്കി മാറ്റാം? ഏതുവരെ മനുഷ്യാത്മാക്കൾ സ്വച്ഛമാകുന്നില്ലയോ അതുവരെയ്ക്കും ലോകം സുഖദായിയാകുകയില്ല. അതിനാൽ ബാബ വന്ന് ആദ്യമാദ്യം ആത്മാക്കളെയാണ് സ്വച്ഛമാക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സർവ്വാത്മാക്കളിലും അപവിത്രത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യം ഈ അപവിത്രതയെ ഇല്ലാതാക്കണം. പിന്നീട് ആത്മാവിന്റെ ബലത്തിലൂടെ സർവ്വ വസ്തുക്കളും അതിന്റെ തമോപ്രധാന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും സതോപ്രധാമായി മാറുന്നു. ഇങ്ങനെയും പറയാം എല്ലാവരും സ്വർണ്ണിമ യുഗത്തിലേക്ക് വരുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം ആത്മാവിന്റെ അവസ്ഥ മാറണം. അപ്പോൾ ആത്മാവിനെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്ന അഥവാ ആത്മാവിനെ പരിശുദ്ധമാക്കി മാറ്റുന്നവർ തന്നെയല്ലേ സർവ്വാധികാരിയും. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ടാകും, ലോകം പരിവർത്തനപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആദ്യം നാം സ്വയം പരിവർത്തനപ്പെടണം, എപ്പോൾ നാം സ്വയത്തെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്നുവോ അപ്പോൾ അതിന്റെ ആധാരത്തിൽ ലോകം മുഴുവനും പരിവർത്തനപ്പെടുന്നു. അഥവാ ഇപ്പോഴും നമ്മളിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല, സ്വയത്തെ തന്നെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയില്ല എങ്കിൽ പിന്നീട് ലോകം എങ്ങനെ പരിവർത്തനപ്പെടും? അതിനാൽ ആദ്യം അവനവനെ പരിശോധിക്കൂ. എങ്ങനെയാണോ കണക്ക് പരിശോധിക്കുന്ന ആൾ, ദിവസേന രാത്രി തന്റെ കണക്ക് നോക്കുന്നത്, ഇന്ന് എത്രത്തോളം ശേഖരണം ഉണ്ടായി? എല്ലാവരും തന്റെ കണക്ക് വെക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ നിങ്ങളും തന്റെ കണക്ക് പരിശോധിക്കണം, മുഴുവൻ ദിവസത്തിലും നമുക്ക് എത്രത്തോളം ലാഭമുണ്ടായി, എത്ര നഷ്ടമുണ്ടായി? അഥവാ കൂടുതൽ നഷ്ടമാണ് സംഭവിച്ചതെങ്കിൽ പിന്നീട് അടുത്ത ദിവസത്തേക്ക് നമ്മൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഈ രീതിയിൽ തന്റെ ശ്രദ്ധ വെക്കുകയാണെങ്കിൽ നേട്ടത്തിലേക്ക് പോകുന്നതിലൂടെ തന്റെ പദവി അല്ലെങ്കിൽ പ്രാപ്തി നേടാൻ സാധിക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽ തന്റെ ശ്രദ്ധ വെക്കുകയാണെങ്കിൽ സ്വയം പരിവർത്തനപ്പെടുന്നതായി അനുഭവിക്കാം. അല്ലാതെ ഇങ്ങനെയൊരിക്കലും ചിന്തിക്കരുത്, ഞാൻ എന്തായാലും ദേവതയാകുമല്ലോ... അതെന്തായാലും അവസാനമാകുമല്ലോ, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയാണോ ആ രീതീയിൽ ഞാൻ ശരിയാണ്... എന്ന് വിചാരിക്കരുത്. ഇപ്പോൾ തന്നെ ആ ദേവതാ സംസ്കാരത്തെ ഉണ്ടാക്കണം. ഇതുവരെയും നമ്മളിലുണ്ടായിരുന്ന പഞ്ച വികാരങ്ങൾക്കു വശപ്പെട്ട

സംസ്കാരങ്ങൾ എത്രത്തോളം ഇല്ലാതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കൂ. നമ്മളിലുള്ള ക്രോധം ഇല്ലാതായോ? ലോഭം, മോഹം എന്നീ വികാരീ സംസ്കാരങ്ങൾ ഇല്ലാതായോ? അഥവാ ഇതെല്ലാം തന്നെ ഇല്ലാതാകുന്നു എങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കിക്കോളൂ, നമ്മൾ പരിവർത്തനപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അഥവാ ഇനിയും അതൊന്നും തന്നെ മുക്തമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കിക്കോളൂ നമ്മൾ ഇനിയും പരിവർത്തനപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അപ്പോൾ സ്വയം തന്നിൽ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വ്യത്യാസം അനുഭവപ്പെടണം. തന്നിൽ മാറ്റമുണ്ടാകണം. അല്ലാതെ മുഴുവൻ ദിവസവും വികാരി കണക്കുകൾ തന്നെ ഉണ്ടാക്കി വെച്ച്, ബാക്കി കുറച്ച് സമയം മാത്രം ദാന-പുണ്യ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തിട്ട് കാര്യമില്ല. നമ്മുടെ കർമ്മക്കണക്കുകൾക്കു മേൽ നമുക്ക് ശ്രദ്ധ പുലർത്തണം. നമ്മൾ ഏതെങ്കിലും വികാരത്തിനു വശപ്പെട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ത്, വികാരി കണക്ക് ഉണ്ടാക്കി വെക്കുന്നില്ലല്ലോ? ഇതിൽ സ്വയം തന്നെ സംരക്ഷിക്കണം. ഈ കണക്കുകളെല്ലാം തന്നെ പരിശോധിച്ച്, ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് 10-15 മിനിട്ട് സ്വയത്തെ നോക്കണം, നമ്മുടെ മുഴുവൻ ദിവസവും എങ്ങനെ ഞാൻ ചിലവഴിച്ചു? ചിലർ ഇതെല്ലാം തന്നെ പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശിരസ്സിലുള്ള കഴിഞ്ഞുപോയ പാപങ്ങളുടെ കണക്കിന്റെ ഭാരത്തെയും ഇല്ലാതാക്കണമല്ലോ. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ബാബയുടെ ആജ്ഞയാണ് - എന്നെ മാത്രം ഓർമ്മിക്കൂ. അതും ഞാൻ എത്ര സമയം ഓർമ്മിച്ചു? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ചാർട്ട് വെക്കുന്നതിലൂടെ അടുത്ത ദിവസത്തേക്ക് ശ്രദ്ധ വെക്കുമല്ലോ? ഈ രീതിയിൽ ശ്രദ്ധ വെക്കുന്നതിലൂടെ പിന്നീട് തനിയെ നമ്മുടെ കർമ്മം നല്ലതാകും. പാപ കർമ്മങ്ങളൊന്നും തന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ല. പാപങ്ങളിൽ നിന്നല്ലേ നമുക്ക് രക്ഷ നേടേണ്ടത്. നമ്മെ ഈ വികാരങ്ങൾ തന്നെയാണ് മോശമാക്കിയത്. വികാരങ്ങൾ കാരണമാണ് നമ്മൾ ദുഃഖിയായത്. ഇപ്പോൾ നമുക്ക് ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും മുക്തമാകണം, ഇതാണ് മുഖ്യമായത്. ഭക്തിയിലാണെങ്കിലും പരമാത്മാവിനെ നമ്മൾ ഓർമ്മിച്ചതും, വിളിച്ചതും, എന്തെല്ലാം തന്നെ പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്തോ അതെല്ലാം എന്തിനു വേണ്ടിയാണ് ചെയ്തത്? സുഖ-ശാന്തിക്കു തന്നെയല്ലേ ചെയ്തത്. അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ അഭ്യാസം ഇപ്പോൾ ചെയ്യിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ എല്ലാം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതിനുള്ള കോളേജാണ്. ഈ അഭ്യാസത്തിലൂടെ നമ്മൾ സ്വച്ഛം അഥവാ പവിത്രമാകുന്നു. പിന്നീട് നമ്മുടെ ആദി സനാതനാ പവിത്രമായ പ്രവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണോ ഡോക്ടറാകുന്നതിനായി മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ പഠിച്ച് ഡോക്ടറിന്റെ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഡോക്ടറാകുന്നത്. അതുപോലെ നമ്മളും ഈ കോളേജിലെ പഠിപ്പിലൂടെ, അഥവാ പ്രാക്ടീസിലൂടെ ഈ വികാരങ്ങളിൽ നിന്നും അഥവാ പാപ കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തമായി സ്വച്ഛമായിത്തീരുന്നു. പിന്നീട് സ്വച്ഛതയുടെ ഡിഗ്രി എന്താണ്? ദേവത.

ദേവതകളുടെ മഹിമ കേട്ടിട്ടില്ലേ, സർവ്വഗുണ സമ്പന്നർ, 16 കലാ സമ്പൂർണ്ണർ, സമ്പൂർണ്ണ നിർവ്വികാരി... എങ്ങനെ നമുക്കും ഇതുപോലെയാകാം? അല്ലാതെ ഞങ്ങൾ ആയിത്തീർന്നവരാണല്ലോ എന്ന് ചിന്തിക്കരുത്. നമുക്ക് ആയിത്തീരണം, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്മൾ തന്നെയാണ് മോശമായിരിക്കുന്നത്, നമുക്കു തന്നെ നല്ലതായിത്തീരണം. അല്ലാതെ ദേവതകൾക്ക് മറ്റൊരു ലോകമില്ല. നമ്മൾ മനുഷ്യർ തന്നെ ദേവതയായിത്തീണം. ദേവതകൾ തന്നെ അധപതിക്കപ്പെട്ടു. ദേവതകൾ തന്നെ ഉദ്ധരിക്കപ്പെടണം. കയറേണ്ട വിധിയാണ് ബാബ പഠിപ്പിച്ചു തരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ബാബയുമായി നമുക്ക് തന്റെ ബന്ധം യോജിപ്പിക്കണം. ഇപ്പോൾ ബാബ വന്ന് പ്രകാശം നൽകുന്നു. അവസാനം നിങ്ങൾ എന്റേതു തന്നെയാണ്, ഇനി എന്റേതായശേഷം എങ്ങനെ ജീവിക്കണം. ലൗകികത്തിൽ എങ്ങനെയാണോ അച്ഛൻ കുട്ടിയുടേതായും, കുട്ടി അച്ഛന്റേതായും ജീവിക്കുന്നത്. അതുപോലെ നിങ്ങൾ കുട്ടികളും തന്റെ ശരീരം, മനസ്സ്, ധനം കൊണ്ട് എന്റേതായി ജീവിക്കൂ. എങ്ങനെ ജീവിക്കണം, എന്നതിന്റെ മാതൃകയാണ് ഈ ബ്രഹ്മാബാബ. ആരുടെ ശരീരത്തിലാണോ ഭഗവാൻ വരുന്നത്, അവർ തന്റെ ശരീരം, മനസ്സ്, ധനം സർവ്വസ്വവും ഭഗവാന് സമർപ്പിച്ച് ഭഗവാന്റേതായി ജീവിക്കുന്നു. അതുപോലെ ബാബയെ അനുകരിക്കൂ. ഇതിൽ മറ്റൊന്നും തന്നെ ചോദിക്കേണ്ടതായോ അഥവാ സംശയിക്കേണ്ടതായോ ഉള്ള കാര്യമില്ല. നേരായ കാര്യമാണ്. അപ്പോൾ ഈ രീതിയിൽ ജീവിക്കണം. ഒരുപാട് കേട്ട്, വളരെ കുറച്ചു മാത്രം ധാരണ ചെയ്തിട്ട് കാര്യമില്ല. കുറച്ച് കേട്ട്, കൂടുതൽ ധാരണ ചെയ്യൂ. എന്താണോ കേൾക്കുന്നത്, അതിനെ എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷത്തിലേക്ക് കൊണ്ടു വരണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കണം. തന്റെ അഭ്യാസത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കൂ. അല്ലാതെ വെറുതേ കുറെയധികം കേട്ടിട്ട് മാത്രം കാര്യമില്ല. ഇന്ന് എന്താണോ കേൾക്കുന്നത്, അതിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിലേക്ക് കൊണ്ടു വരൂ, ഇന്ന് ഞാൻ അതേ സ്വരൂപത്തിൽ തന്നെ സ്ഥിതി ചെയ്യും. വികാരത്തിനു വശപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളൊന്നും തന്നെ ചെയ്യില്ല. തന്റെ ചാർട്ടും ദിനചര്യയും ആ രീതിയിൽ വെക്കണം. അഥവാ ഈ രീതിയിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ആരെങ്കിലും അഭ്യസിച്ചു നോക്കൂ, എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു കാണാം. ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതിനെ പ്രത്യക്ഷ തലത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരൂ. എന്താണോ പറയുന്നത്, കേൾക്കുന്നത്, അത് പ്രാവർത്തികമാക്കൂ. കേവലം പ്രവർത്തിക്കു മേൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കൂ. മനസ്സിലായോ. ബാബയെയും ദാദയെയും നല്ല രീതിയിൽ അറിയാമല്ലോ, അവരെ അനുകരിക്കൂ. ആ രീതിയിൽ ഫോളോ ചെയ്യുന്ന

സത്പുത്രന്മാർക്ക് മധുര-മധുരമായ കുട്ടികൾക്ക് സ്നേഹസ്മരണകളും സുപ്രഭാതവും.

രണ്ടാമത്തെ മുരളി - 1957

ഗീതം - എന്റെ ചെറിയ ലോകത്തെ കണ്ടാലും...

ഈ ഗീതം ഏത് സമയത്തെ മഹിമയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ സംഗമസമയം തന്നെയാണ് നമ്മൾ ബ്രാഹ്മണ കുലത്തിലുള്ളവരുടെ ചെറിയ ലോകം. ഇത് നമ്മുടെ എങ്ങനെയുള്ള പരിവാരമാണ് എന്നുള ളത് നമ്പർക്രമത്തിലാണ് പറയുന്നത്. നമ്മൾ പരംപിതാ പരമാത്മാവായ ശിവന്റെ പേരക്കുട്ടികളാണ്. ബ്രഹ്മാ-സരസ്വതിയുടെ മുഖ സന്താനങ്ങളാണ്, ശങ്കരനും വിഷ്ണുവും നമ്മുടെ വലിയച്ഛന്മാരാണ്. നമ്മളെല്ലാ വരും പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളാണ്. ഇത് നമ്മുടെ ചെറിയൊരു ലോകമാണ്... ഇതല്ലാതെ മറ്റൊരു സംബ ന്ധം രചിച്ചിട്ടില്ല. ഇത് ഈ സമയത്തെ മാത്രം സംബന്ധമാണ്. നമ്മുടെ സംബന്ധത്തിന് എത്ര വലിയ ആധികാരികതയാണ്. നമ്മുടെ മുത്തശ്ശൻ ശിവബാബയാണ്. ബാബയുടെ പേര് വളരെ പ്രശസ്തമാണ്. മുഴുവൻ മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയുടെയും ബീജരൂപനാണ്. സർവ്വാത്മാക്കളുടെയും മംഗളകാരിയായതിനാൽ വിളിക്കുന്നത്, ഹരഹര ഭോലാനാഥനായ ശിവമഹാദേവ് എന്നാണ്. അവർ മുഴുവൻ മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയു ടെയും ദുഃഖഹർത്താ, സുഖകർത്താവാണ്. ബാബയിലൂടെ നമുക്ക് സുഖ-ശാന്തി-പവിത്രതയുടെ മുഴു വൻ സമ്പത്തും ലഭിക്കുന്നു. ശാന്തിയിലിരിക്കുന്ന സമയത്ത് മറ്റൊരു കർമ്മബന്ധനത്തിന്റെ കണക്കുകളു മില്ല. എന്നാൽ സുഖവും ശാന്തിയും ലഭിക്കുന്നത്, പവിത്രതയുടെ ആധാരത്തിലാണ്. ഏതുവരെ പിതാ വിന്റെ പാലനയുടെ പൂർണ്ണ സമ്പത്ത് നേടുന്നില്ലയോ, പിതാവിൽ നിന്നുമുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ലഭിക്കുന്നില്ല യോ, അതുവരെയും സുഖ-ശാന്തിയുടെ സമ്പത്ത് ലഭിക്കുകയില്ല. ബ്രഹ്മാവിന് എത്ര വലിയ ജോലി യാണ്- അശുദ്ധമായ അഴുക്ക് നിറഞ്ഞ അപവിത്രമായ ആത്മാക്കളെ പുഷ്പങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ അലൗകിക കാര്യത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയായി സത്യയുഗത്തിലെ ആദ്യ നമ്പറായ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പദവി ലഭി ക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ആ പിതാവിനൊപ്പമുള്ള നിങ്ങളുടെ സംബന്ധം എങ്ങനെയുള്ളതാണെന്നു നോക്കൂ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം നിശ്ചിന്തവും സന്തോഷവുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഓരോരു ത്തരും തന്റെ ഹൃദയത്തോട് ചോദിക്കണം, നമ്മൾ പൂർണ്ണ രീതിയിൽ അവരുടെതായി മാറിയോ?
പരമാത്മാ പിതാവ് വന്നു എങ്കിൽ അവരിൽ നിന്നുമുള്ള പൂർണ്ണ സമ്പത്ത് നേടണം എന്ന ചിന്ത വേണം. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജോലിയാണ് സമ്പൂർണ്ണമായ പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്ത് സ്കോളർഷിപ്പ് നേടുക എന്നത്, അപ്പോൾ നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ട് ആദ്യ നമ്പരിലുള്ള ലോട്ടറി നേടി ജയിച്ചുകൂടാ. അതായത് വിജയ മാല യിൽ കോർക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ബാക്കി ചിലർ രണ്ട് ലഡു കയ്യിൽ പിടിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ്, ഇവിടത്തെ പരിധി യുള്ള സുഖവും എടുക്കാം, അവിടെ വൈകുണ്ഡത്തിലുള്ള സുഖവും കുറച്ചൊക്കെ എടുക്കാം. ഇങ്ങ നെയുള്ള ചിന്തയുള്ളവരെ മദ്ധ്യമം അഥവാ കനിഷ്ഠ പുരുഷാർത്ഥി എന്നു പറയാം. അല്ലാതെ അവർ സർവ്വോത്തമ പുരുഷാർത്ഥിയല്ല. ബാബ നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇളവുവരുത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എടു ക്കുന്ന കാര്യത്തിലെന്തിനാണ് കുറയ്ക്കുന്നത്? അതിനാലാണ് ഗുരുനാനാക്ക് ഈശ്വരനെ ദാതാവ് എന്ന് പറഞ്ഞത്. ഈശ്വരൻ സമർത്ഥനാണ്, എന്നാൽ ആത്മാക്കൾക്ക് അത് സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു ചൊല്ലുമുണ്ട് - നൽകുന്നയാൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും, എടുക്കുന്നുവർ ക്ഷീണിച്ചു പോകും. താങ്കളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാകും, എനിക്കും ഈ പദവി നേടണമെന്ന് നമുക്കെന്തുകൊണ്ട് ആഗ്രഹിച്ചു കൂടാ? നോക്കൂ, ബാബാ എത്രയാണ് പ്രയത്നിക്കുന്നത്, എന്നിട്ടും മായ എത്ര വിഘ്നമിടുന്നു, എന്തു കൊണ്ട്? ഇപ്പോൾ മായയുടെ രാജ്യം സമാപ്തമാകുവാൻ പോകുന്നു. ഇപ്പോൾ മായ മുഴുവൻ സാരവും എടുത്തു കളഞ്ഞു, അപ്പോഴാണ് പരമാത്മാവ് വരുന്നത്. പരമാത്മാവിൽ സർവ്വ രസങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടു ണ്ട്. അവരിൽ നിന്നും സർവ്വസംബന്ധങ്ങളുടെയും രസം ലഭിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലേ ത്വമേവമാതാശ്ച പിതാ ത്വമേവ എന്ന മഹിമ പരമാത്മാവിനെ പ്രതി പാടുന്നത്. ഈ മഹിമയും ഈ സമയത്തേക്കുള്ള ബലി യർപ്പണമാണ്. എപ്പോഴാണോ നമ്മൾ സർവ്വ സംബന്ധവും പരമാത്മാവുമായി യോജിപ്പിച്ചത്.

അപ്പോൾ പരമാത്മാവുമായി സമ്പൂർണ്ണ സംബന്ധവും യോജിപ്പിക്കണം, 21 ജന്മത്തേക്കുള്ള സുഖം പ്രാപ്ത മാക്കുവാനായി. ഇതാണ് പുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെ സിദ്ധി. എന്നാൽ 21 ജന്മത്തിന്റെ പേര് കേട്ട് തണുത്തിരിക്ക രുത്. ഇങ്ങനെയൊരിക്കലും ചിന്തിക്കരുത്, 21 ജന്മത്തേക്ക് ഇത്രയും സമയം പുരുഷാർത്ഥവും ചെയ്ത്, വീണ്ടും 21 ജന്മത്തിനു ശേഷം താഴേക്ക് അദ്ധപതിക്കുകയും വേണ്ടേ, അപ്പോൾ ഇതിലൂടെ എന്ത് പ്രയോ ജനമാണുള്ളത്? എന്നാൽ ഡ്രാമയിൽ ആത്മാക്കളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സർവ്വോത്തമ സിദ്ധി തിരിച്ചു ലഭി ക്കുമല്ലോ. ബാബ വന്ന് നമ്മെ സമ്പൂർണ്ണ സ്ഥിതിയിലേക്ക് എത്തിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ നമ്മൾ കുട്ടികൾ എപ്പോഴാണോ ബാബയെ മറക്കുന്നത്, അപ്പോഴാണ് അധഃപതിക്കുന്നത്. ഇതിൽ ഒരിക്കലും ബാബയുടെ

ദോഷമില്ല. നമ്മൾ കുട്ടികളിലാണ് കുറവുള്ളത്. സത്യ-ത്രേതായുഗത്തിലെ മുഴുവൻ സുഖവും ഈ ജന്മത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെ ആധാരത്തിലാണ്. അപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് സമ്പൂർണ്ണ പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്ത് തന്റെ സർവ്വോത്തമ പാർട്ട് അഭിനയിച്ചുകൂടാ.... പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്ത് സമ്പത്ത് പ്രാപ്തമാക്കിക്കൂടാ... സദാ സുഖത്തിനു വേണ്ടിയാണ് മനുഷ്യർ പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്യുക. സുഖ-ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും വേറിടാനായി ആരും ഒരിക്കലും പുരുഷാർത്ഥം ചെയ്യുന്നില്ല. അത് ഡ്രാമയുടെ അന്ത്യത്തിൽ പരമാത്മാവ് വന്ന് സർവ്വാത്മാക്കൾക്കും ശിക്ഷകൾ നൽകി, പവിത്രമാക്കി അവരവരുടെ പാർട്ടിൽനിന്നും മുക്തമാക്കും. പരമാത്മാവിന്റെ ഈ കാര്യം, സ്വയം ഭഗവാൻ തനിക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്ത് വന്ന് സ്വതവേ വന്ന് പറയുന്നു. എന്തായാലും ആത്മാക്കൾക്ക് വീണ്ടും പാർട്ടിലേക്ക് വരണമല്ലോ, അപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് സർവ്വോത്തമ പാർട്ട് അഭിനയിച്ചുകൂടാ.

ശരി, മധുര-മധുരമായ കുട്ടികളെ പ്രതി അമ്മയുടെ സ്നേഹസ്മരണകൾ. ഓം ശാന്തി.

വരദാനം:- ബാബ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ സ്മൃതിയിലൂടെ കാരണത്തെ നിവാരണത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുന്ന, സദാ അചഞ്ചലരും ദൃഢതയുള്ളവരുമായി ഭവിക്കൂ.

എത്ര ചഞ്ചലപ്പെട്ട പരിസ്ഥിതിയാണെങ്കിലും ബാബാ എന്നു പറയുമ്പോഴേക്കും അചഞ്ചലമാകണം. എപ്പോഴാണോ പരിസ്ഥിതികളുടെ ചിന്തനത്തിലേക്ക് പോകുന്നത്, അപ്പോഴാണ് ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവിക്കുന്നത്. അഥവാ കാരണത്തിനു പകരം നിവാരണത്തിലേക്ക് പോകുന്നു എങ്കിൽ കാരണം തന്നെ നിവാരണമായി തീരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മാസ്റ്റർ സർവ്വശക്തരായ ബ്രാഹ്മണർക്കു മുന്നിൽ പരിതസ്ഥിതികൾ ഉറുമ്പിനു സമാനം പോലുമില്ല. കേവലം എന്തു സംഭവിച്ചു, എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നതിനു പകരം, എന്ത് സംഭവിച്ചോ അതിൽ മംഗളം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.... സേവനം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.... പല രൂപത്തിലുള്ള പരിസ്ഥിതികളാണെങ്കിലും അതിൽ സേവനം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രൂപത്തിൽ കാണുകയാണെങ്കിൽ സദാ അചഞ്ചലവും ദൃഢതയുള്ളതുമായിരിക്കും.

സ്ലോഗൻ - ഒരേയൊരു ബാബയുടെ പ്രഭാവത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവർക്ക് ഏതൊരു ആത്മാവിന്റെയും പ്രഭാവത്തിലേക്ക് വരാൻ സാധിക്കില്ല.